

Daniel Kitabı - Numara Yüz On İki

İsmail'in kehanetsel simgeselliğini açığa çıkarmak: Okçudan 144.000'i mühürleyene

Jeff Pippenger
2024-03-02

Tanrı çocukla birlikteydi; büyüdü, çölde yaşadı ve okçu oldu. Yaratılış 21:20.

İsmail bir okçu oldu; bu, hem savaşın hem de Roma'ya karşı icra edilen yargının bir sembolüdür.

Babil diyarından kaçıp kurtulanların sesi; Siyon'da Tanrımız Rab'bin öcünü, tapınağının öcünü ilan etmek için. Babil'e karşı okçuları bir araya çağırın: yayı gerenlerin hepsi, onu çepeçevre kuşatıp etrafında kamp kursun; içinden hiç kimse kaçıp kurtulmasın. Yaptıklarına göre ona karşılık verin; yapmış olduğu her şeye göre ona yapın. Çünkü Rab'be, İsrail'in Kutsalı'na karşı kibirlendi. Yeremya 50:28, 29.

Okçular Babil'e yaptıklarına göre karşılık verir ve bu karşılık, Vahiy kitabının on sekizinci bölümündeki ikinci sesle birlikte, yakında gelecek Pazar günü yasası sırasında, Babil'in kademeli icraî yargısının başladığı zamanda başlar.

Ve gökten başka bir ses işittim: "Ey halkım, ondan çıkın ki günahlarına ortak olmayasınız ve onun belalarından pay almayasınız. Çünkü onun günahları göğe kadar ulaştı ve Tanrı onun suçlarını hatırladı. Size yaptığı gibi siz de ona karşılığını verin; işlerine göre ona iki kat karşılık verin. Doldurduğu kâsede ona iki kat doldurun. Kendini ne kadar yücelttiyse ve zevk ve sefa içinde ne kadar yaşadıysa, ona o kadar azap ve keder verin; çünkü yüreğinde, 'Kraliçe olarak oturuyorum; dul değilim ve keder görmeyeceğim' der." Vahiy 18:4-7.

İsmail ve annesi Hacer, ilk doğanlık hakkını miras almaları engellenmiş ve kovulmuşlardı. Böylece, kıskançlık İslam'ın peygamberî güdüsü, savaş ise onların peygamberî uğraşı oldu. İlk anılış, Sara'nın İsmail'e ve annesine dayattığı kısıtlamayı içerir ve onların "kısıtlanışı", Tanrı'nın Sözü'nde ve tarih boyunca İslam'ın başlıca peygamberî özelliklerinden biri haline geldi. İsmail'in soyundan gelenlerin eli herkese karşı olan yabanî insanlar olacağı ve bu yabanî niteliğin atgillerden olan Arap yaban eşeğiyle temsil edildiği söylenmiştir. Böylece, birinci ve ikinci belanın İslami savaşları, öfkeli atlara binen savaşçılar olarak temsil edilir.

İslam, son yağmurun mesajıdır ve son yağmurun yöntemi 'satır üstüne satır' olduğundan, üç felaketin üç belirli peygamberlik çizgisini temsil etmesi de yerindedir. İlk iki çizginin peygamberlik özellikleri bir araya getirildiğinde, üçüncü felaketin çizgisini oluşturur. Üç peygamberlik çizgisinin tümü, yüz kırk dört binin mühürlenmesi dönemini tasvir eder. Bu üç çizgi, son yağmurun dökülme dönemini temsil eder; çünkü 11 Eylül 2001'de Üçüncü Felaket geldiğinde son yağmur çiselemeye başladı.

"Geç yağmur Allah'ın halkının üzerine yağacaktır. Kudretli bir melek gökten inecek ve bütün yeryüzü onun görkemiyle aydınlanacaktır." Review and Herald, 21 Nisan 1891.

Mühürlenme dönemi, 11 Ağustos 1840'ta başlayan ve 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin gelişiyle sona eren dönemle de temsil edilmiştir. Bu zaman dilimi Habakkuk kitabının ikinci bölümünde de temsil edilmiştir. Millerci hareketin tarihi Habakkuk'un ikinci bölümünü yerine getirdi ve böylece 11 Ağustos 1840'ta meleğin inişiyle başladı, 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin gelişiyle sona erdi.

Habakkuk'un ikinci bölümü, görümün sonunda görümün "konuşacağını" belirtir. Vahiy'in onuncu bölümünün üçüncü ayetinde melek yüksek sesle haykırdı (konuştu) ve 22 Ekim 1844'te aynı melek "artık zamanın olmayacağını" yemin etti (konuştu). Habakkuk'un ikinci bölümünün birinci ayetindeki gözcü, 11 Ağustos 1840 ile ilişkilendirilir; çünkü gözcüler seslerini o zaman yükseltir.

Kardeş White'ın, yeryüzünü yüceliğiyle aydınlatacak Vahiy on sekizinci bölümdeki meleği temsil ettiğini belirttiği 1888 isyanında, bekçiler (Jones ve Waggoner) Tanrı'nın halkına suçlarını göstermek için "seslerini" bir borazan gibi yükselttiler; çünkü onların mesajı Laodikya'ya yönelik mesajdı. 1888'deki tarihsel olaylarla önceden örneklenen 11 Eylül 2001'de Rab, son günlerdeki halkını Yeremya'nın "eski yollarına" geri götürdü; orada bekçilere kulak verilmedi. Meleğin inişi, bekçilerin peygamberi gelişini işaret eder.

11 Ağustos 1840'ta gelen "ses", bekçiler aracılığıyla duyuruldu ve Yeremya'ya, hayal kırıklığının ardından imanına geri dönüp Tanrı'ya güvenirse Tanrı'nın sözcüsü olacağı söylendi. Gecikmiş olan görü nihayet 22 Ekim 1844'te geldiğinde, "konuştu". Millerci tarihte gerçekleşen Habakkuk'un ikinci bölümündeki dönem, yüz kırk dört binin mühürlenmesi dönemini tasvir eder.

1840 yılı 11 Ağustos'tan 1844 yılı 22 Ekim'ine kadar olan dönemin, son yağmurun yağdırıldığı dönem olan yüz kırk dört binin mühürlenmesini örneklediğini fark etmek esastır. Son yağmur mesajının "satır üstüne satır" yöntemiyle belirlenmesi esastır. Yüz kırk dört binin mühürlenmesi olan bu özel dönem peygamberlik çizgilerinde defalarca temsil edilir ve Habakkuk ikinci bölümde de böyledir; Bayan White bunu doğrudan Millerci tarihte gerçekleşmiş olarak tanımlar. O ayrıca, Millerci tarihin yüz kırk dört binin tarihinde tekrarlandığını defalarca öğretir.

İkinci geliş zamanına ilişkin saydıkları peygamberlik sözleriyle iç içe, belirsizlik ve bekleyiş durumlarına özellikle uyarlanmış ve şu anda anlayışlarına karanlık görünen şeyin zamanı geldiğinde açıklığa kavuşacağına imanla sabırla beklemeye onları teşvik eden bir öğreti vardı.

Bu peygamberlik sözleri arasında Habakkuk 2:1-4'teki şu söz de vardı: 'Nöbetimde duracağım, kuleye çıkacağım; O'nun bana ne söyleyeceğini ve azarlandığımda ne yanıt vereceğimi görmek için gözeteceğim. Rab bana cevap verip şöyle dedi: Görümü yaz, onu levhalar üzerine açıkça yaz ki okuyan koşabilsin. Çünkü görüm belirlenmiş zaman için; sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecek. Gecikse de onu bekle; çünkü mutlaka gelecek, gecikmeyecek. İşte, kibirlenenin canı doğru değildir; ama doğru kişi imanıyla yaşayacaktır.'

1842 gibi erken bir tarihte, bu peygamberlikte verilen "görümü yaz, onu levhalara açıkça yaz ki okuyan koşabilsin" buyruğu, Charles Fitch'e Daniel ve Vahiy'deki görümleri açıklamak üzere bir peygamberlik şeması hazırlama düşüncesini esinlemişti. Bu şemanın yayımlanması, Habakkuk aracılığıyla verilen buyruğun yerine gelişi olarak görüldü. Ne var ki o sırada kimse, aynı peygamberlikte görümün gerçekleşmesinde görünürde bir gecikmenin — bir bekleme zamanının — da sunulduğunu fark etmedi. Hayal kırıklığından sonra Kutsal Yazı'daki şu söz

çok anlamlı göründü: “Görüm hâlâ belirlenmiş zaman içindir; sona doğru konuşacak ve yalana çıkmayacaktır. Gecikse de onu bekle; çünkü mutlaka gelecek, gecikmeyecek. ... Doğru kişi imanıyla yaşayacaktır.”

Hezekiel’in peygamberliğinin bir bölümü de imanlılar için güç ve teselli kaynağıydı: ‘Rab’bin sözü bana geldi: “İnsanoğlu, İsrail diyarında, ‘Günler uzadı ve her görüm boşa çıkıyor’ diye söylenen şu atasözü nedir? Bunun için onlara de ki: ‘Rab Tanrı şöyle diyor: . . . Günler yakındır ve her görümün gerçekleşmesi. . . Ben konuşacağım ve konuşacağım söz gerçekleşecek; artık daha fazla ertelenmeyecek.’” ‘İsrail halkından olanlar, “Gördüğü görüm birçok gün sonrasına aittir ve uzak zamanlardan söz ederek peygamberlik ediyor” diyorlar. Bu nedenle onlara de ki: “Rab Tanrı şöyle diyor: Sözlerimden hiçbiri artık ertelenmeyecek; fakat söylediğim söz yerine getirilecektir.” Hezekiel 12:21-25, 27, 28. Büyük Çatışma, 391-393.

Milleritler yalnızca kendilerini on bakire benzetmesini ve Habakkuk’un ikinci bölümünü yerine getirirken görmeye kalmadılar; bu peygamberlikleri yerine getirdikleri tarihin, “her görümün sonucunun” gerçekleşeceği o aynı tarihi tanımlayan Hezekiel tarafından da belirtildiğini görmeye yönlendirildiler. Yüz kırk dört binin mühürlenmesini temsil eden tarih çizgisi, her görümün sonucunun gerçekleştiği yerdir!

Geç yağmur dönemini ve yüz kırk dört binin mühürlenmesini temsil eden hatlar, peygamberlik tarihinin istisnasız Alfa ve Omega’nın imzasını taşıdığını ortaya koymak için bir araya getirilir.

Millerci hareketin tarihi, Vahiy 10. bölümdeki meleğin sesiyle başlar ve aynı sesle sona erer. 11 Eylül 2001, Vahiy 18. bölümdeki birinci sesle başlar ve Vahiy 18. bölümdeki ikinci sesle biter. Habakkuk 2. bölüm, bekçilerin sesiyle başlar ve Yeremya’nın bekçisinin sesiyle sona erer. Birinci bela Muhammed’le başlar ve II. Mehmed’le sona erer. İkinci bela, İslam’ın dört meleğinin serbest bırakılmasıyla başlar ve İslam’ın dizginlenmesiyle sona erer.

Son yağmurun yöntemi, Yeşaya’nın “satır üstüne satır” yöntemidir ve son yağmurun mesajını tanımlamak ve tesis etmek için bir araya getirilen satırlar istisnasız Alfa ve Omega’nın imzasını taşır. Vahiy’in dokuzuncu bölümündeki ilk “eyvah” Muhammed ile başlar ve II. Muhammed ile sona erer. Bu dönem iki tür savaşa ayrılır: ilki, Abubakar ile ciddiyet kazanan Roma’ya yönelik dağınık saldırılar; ardından ise İslam’ın ilk örgütlü savaşının yürütüldüğü yüz elli yıllık bir dönem.

Yüz elli yıl, "beş ay" zaman kehanetiyle temsil edilir. İkinci felaketin de üç yüz doksan bir yıl ve on beş gün olan bir zaman kehaneti vardır. Bu nedenle, birinci ve ikinci felaketlerin peygamberlik yapısı sonu başlangıçla özdeşleştirdiğinden, bu yapı mühürleme ile belirli bir zaman dilimi arasında bir ayrım içerir. Mühürleme süreci, birinci felaketin tarihinin başlangıcında temsil edilir ve ikinci felaketin sonunda temsil edilir.

İlk 'vay'da, dördüncü ayetteki mühürlemeyi izleyen şey 'beş ay'dır (yüz elli yıl). 'Beş ay' iki kez belirtilir; bir kez beşinci ayette, bir kez de onuncu ayette. İkinci 'vay'da, 11 Ağustos 1840’tan 22 Ekim 1844’e uzanan mühürleme sürecinden önce gelen şey, on beşinci ayetteki 'saat, gün, ay ve yıl' (üç yüz doksan bir yıl ve on beş gün) peygamberliğidir. Beşinci ve altıncı borazanlar, tek bir kesintisiz çizgi halinde, mühürleme sürecinin bir tasviriyle başlar ve onunla sona erer.

İki çizgi, "satır üstüne satır" ilkesine göre uygulandığında, I. Muhammed ve II. Muhammed tarafından işaretlenen bir başlangıç ve bitişi tanımlar. "Satır üstüne satır" ile her çizginin bir zaman kehaneti barındırması sonucu her bir çizgide iki ayrı dönem tespit edilir. İlk belanın tarihinde, İslam Roma'yı "yaralayacak", ikinci belada ise Roma'yı "öldürecek". İlk bela mızrakların, kılıçların ve okların savaşıydı; ikinci bela ise silah olarak barutu devreye soktu.

AYET 10. Ve akrep gibi kuyrukları vardı ve kuyruklarında iğneler vardı: ve insanlara beş ay boyunca zarar verme güçleri vardı. 11. Ve üzerlerinde bir kral vardı; bu, dipsiz kuyunun meleğiydi; İbranice dilinde adı Abaddon'dur, ama Yunanca dilinde adı Apollyon'dur.

Şimdiye kadar Keith, ilk beş borazanın çalınmasına ilişkin örnekler sundu. Ancak şimdi onunla vedalaşıp, burada tanıtılan kehanetin yeni özelliğinin, yani kehanet dönemlerinin uygulanmasına geçmeliyiz.

Onların gücü, beş ay boyunca insanlara zarar vermektir.-1. Şu soru ortaya çıkar: Beş ay boyunca hangi insanlara zarar vereceklerdi?-Şüphesiz daha sonra öldürecekleriyle aynı (bkz. 15. ayet); 'İnsanların üçte biri' ya da Roma İmparatorluğu'nun üçte biri—onun Yunan kısmı.

2. Onlar eziyet etme işlerine ne zaman başlayacaklardı? 11. ayet bu soruyu yanıtlıyor.

(1) 'Üzerlerinde bir kral vardı.' Muhammed'in ölümünden, on üçüncü yüzyılın sonlarına yaklaşıncaya kadar, Müslümanlar birkaç liderin yönetimi altında çeşitli hiziplere bölünmüşlerdi; hepsini kapsayan genel bir sivil yönetim yoktu. On üçüncü yüzyılın sonlarına doğru Osman, o zamandan beri Osmanlı Devleti ya da Osmanlı İmparatorluğu olarak bilinen bir devlet kurdu; bu devlet büyüyerek başlıca Müslüman kabilelerin tümüne yayıldı ve onları tek bir büyük monarşi altında birleştirdi.

(2) Kralın karakteri. 'O da dipsiz kuyunun meleğidir.' Bir melek, ister iyi ister kötü olsun, bir elçiyi, bir hizmetkârı ifade eder ve her zaman ruhani bir varlık değildir. 'Dipsiz kuyunun meleği', yani açıldığında oradan çıkan dinin baş görevlisi. O din Muhammedîliktir ve sultan onun baş görevlisidir. 'Sultan, ya da kimi zaman Büyük Efendi diye de anılan kişi, aynı zamanda Yüce Halife ya da yüksek rahiptir; kişiliğinde en yüksek ruhani makamı en üstün dünyevi otoriteyle birleştirir.' - Dünya Olduğu Gibi, s. 361

(3) Adı. İbranice'de 'Abaddon', yok edici; Yunanca'da 'Apollyon', imha eden ya da yok eden. İki dilde iki farklı adı olması, temsil edilmek istenenin gücün adı değil, karakteri olduğunu açıkça gösterir. Öyleyse, her iki dilde de ifade edildiği gibi, o bir yok edicidir. Osmanlı hükümetinin karakteri de her zaman böyle olmuştur.

Peki Othman Yunan İmparatorluğu'na ilk saldırısını ne zaman yaptı?-Gibbon'a göre, Decline and Fall, vb., "Othman, 27 Temmuz 1299 günü ilk kez Nikomedia topraklarına girdi."

Bazı yazarların hesapları, dönemin Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşuyla başlaması gerektiği varsayımına dayanmıştır; ancak bu açıkça bir hatadır; çünkü onların yalnızca başlarında bir kral bulunması değil, aynı zamanda insanlara beş ay boyunca eziyet etmeleri gerekiyordu. Oysa eziyet dönemi, eziyet edenlerin ilk saldırısından önce başlayamazdı; bu da, yukarıda belirtildiği gibi, 27 Temmuz 1299'du.

Bu başlangıç noktasına dayanan aşağıdaki hesaplama, 1838 yılında J. Litch tarafından Christ's Second Coming, etc. başlıklı bir eserde yapılmış ve yayımlanmıştır.

"Ve güçleri, insanlara beş ay zarar vermektir." Yetkileri ancak buraya kadar uzanıyordu: sürekli talanlarla onlara ıstırap vermek, fakat siyasal olarak onları öldürmek değil. "Beş ay", ay başına otuz gün sayarsak, bize yüz elli gün eder; ve bu günler sembolik olduğundan, yüz elli yılı ifade eder. 27 Temmuz 1299'da başlayarak, bu yüz elli yıl 1449'a varır. Bu dönemin tamamında Türkler Yunan imparatorluğuyla neredeyse aralıksız bir savaş hâlindeydiler, fakat yine de onu fethetmediler. Yunan eyaletlerinin birkaçını ele geçirip elde tuttular, ama yine de Konstantinopolis'te Yunan bağımsızlığı korundu. Ancak 1449'da, bu yüz elli yılın sona erdiği tarihte, bir değişiklik oldu; bunun tarihini bir sonraki boruda bulacağız." Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 505-507.

Uriah Smith, Josiah Litch'in yüz elli yıllık döneme ilişkin hesabına atıfta bulunuyor; bu dönem sona erdiğinde, bir sonraki Borazandaki üç yüz doksan bir yıl ve on beş gün süren kehanetin başlangıç noktasını teşkil eder. Birbiriyle bağlantılı bu iki zaman kehanetine dair Litch'in tahmini hakkında yorum yapan Kardeş White şöyle kaydetti:

"1840 yılında, peygamberliğin bir başka dikkat çekici gerçekleşmesi geniş çaplı bir ilgi uyandırdı. Bundan iki yıl önce, ikinci gelişi vaaz eden önde gelen vaizlerden biri olan Josiah Litch, Vahiy 9'un bir açıklamasını yayımlayarak Osmanlı İmparatorluğu'nun düşüşünü önceden bildirmişti. Onun hesaplamalarına göre, bu güç... 11 Ağustos 1840 tarihinde devrilecekti; o zaman Konstantiniyye'deki Osmanlı gücünün kırılması beklenebilir. Ve ben, durumun böyle olduğunun görüleceğine inanıyorum."

"Belirtilen tam zamanda Türkiye, elçileri aracılığıyla Avrupa'nın müttefik devletlerinin himayesini kabul etti ve böylece kendisini Hristiyan ulusların denetimi altına koydu. Olay, öngörüyü tam olarak yerine getirdi. Bu durum öğrenildiğinde, kalabalıklar Miller ile arkadaşlarının benimsediği peygamberlik yorum ilkelerinin doğruluğuna ikna oldular ve advent hareketine harikulade bir ivme kazandırıldı. Öğrenim ve mevki sahibi kişiler, hem onun görüşlerini vaaz etmede hem de yayımlamada Miller ile birleştiler ve 1840'tan 1844'e kadar çalışma hızla yayıldı." The Great Controversy, 334, 335.

Birinci ve ikinci felaket, birbiriyle bağlantılı iki zamanla ilgili peygamberlik aracılığıyla birbirine bağlanmıştır. Birinci felaket, mühürlemenin bir tasviriyle başlar ve ikinci felaket, 11 Ağustos 1840'tan 22 Ekim 1844'te yedinci boruya üflenmesine kadar uzanan tarihle sona erer; bu da mühürlemenin bir tasviridir. Başlangıç ve son, Alfa ve Omega'nın imzasını taşır; çünkü, Mesih'in antlaşmayı bir hafta için onayladığı tarihte olduğu gibi, dönem iki bölüme ayrılmıştır. Birinci dönem birinci Muhammed ile başlar ve ikinci Muhammed ile sona erer. İkinci dönem, "Tanrı'nın önünde bulunan altın sunağın dört boynuzundan gelen bir ses" ile başlar ve Mesih'in 'sesi' ile sona erer; o, "sonsuzlara dek yaşayan ve göğü ve içindekileri, yeri ve içindekileri, denizi ve içindekileri yaratanın adına ant içerek, artık zaman olmayacak" diye yemin eder.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

"Tanrı'nın halkının geçmişteki yolculuklarının görkemli tarihi hakkında şüphe oluşturmak üzere Şeytan'ın zihinde uyandırabileceği herhangi bir soru, şeytani majestelerini memnun eder ve Tanrı'yı gücendirir. Rab'bin yakında güç ve büyük görkem içinde dünyamıza gelişine dair haber gerçektir ve 1840 yılında bunun ilanında birçok ses yükseldi." Manuscript Releases, cilt 9, 134.